

200704023/1.

Datum uitspraak: 25 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/6774 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 8 mei 2007 in het geding tussen:

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 oktober 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 2 februari 2007 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, het bezwaar gegrond verklaard en het besluit van 11 oktober 2006 herroepen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De in grieven 1 en 2, gelezen in hun onderlinge samenhang, opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eerder bij uitspraak van 19 september 2007 in zaak nr. 200702421/1 (aangehecht ter voorlichting van partijen) beantwoord. De overwegingen van die uitspraak zijn ook in dit geval van toepassing. De grieven slagen derhalve.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd.

Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 2 februari 2007 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze nog bespreking behoeven.

2.3. Vast staat dat de vreemdeling door de politierechter bij vonnis van 1 december 2003 is veroordeeld tot één week onvoorwaardelijke gevangenisstraf wegens overtreding van artikel 2, aanhef en onder c, van de Opiumwet en bij vonnis van 30 januari 2006 tot een geldboete van € 180,00, subsidiair drie dagen hechtenis, wegens overtreding van artikel 350, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.1 is overwogen, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat aldus sprake is van een geval dat onder de in paragraaf A5/2, onderdeel ad c, tweede gedachtestreepje, van de Vreemdelingendecret 2000 genoemde categorie valt en de vreemdeling derhalve een gevaar vormt voor de openbare orde. In hetgeen de vreemdeling overigens in beroep heeft aangevoerd bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister de vreemdeling niet in redelijkheid ongewenst

heeft kunnen verklaren.

Het inleidende beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 8 mei 2007 in zaak nr. 07/6774;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. M. van Hulst, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Voorzitter

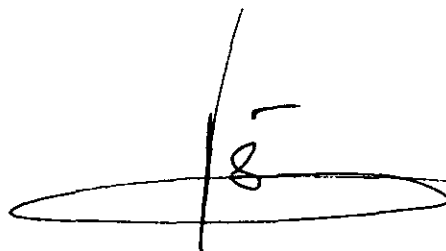
w.g. Van Hulst
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2007

402.

Verzonden: 25 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/6774 en AWB 06/50606

V-nr:

inzake: geboren op van Marokkaanse nationaliteit,
alias geboren op van Libanese nationaliteit,
alias geboren op van Tunesische nationaliteit,
alias geboren op van Libanese nationaliteit,
eiser/verzoeker, hierna te noemen eiser,
gemachtigde: mr. M.I. Vennik, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij beschikking van 11 oktober 2006, uitgereikt op 12 oktober 2006, is eiser ongewenst verklaard. Bij bezwaarschrift van 13 oktober 2006 heeft eiser tegen het besluit tot ongewenstverklaring bezwaar gemaakt. Dit bezwaar schort de rechtsgevolgen niet op. Op 13 oktober 2006 heeft eiser een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend inhoudende hem hangende de beslissing op bezwaar niet uit te zetten. Het bezwaar is bij besluit van 2 februari 2007 ongegrond verklaard.
2. Bij beroepschrift van 13 februari 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 13 februari 2007 heeft eiser de rechtbank verzocht het petitum van het verzoek om een voorlopige voorziening te wijzigen zodat dit aanhangig is naast het beroepschrift. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 19 maart 2007.
3. Bij uitspraak van 26 maart 2007 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam (AWB 07/12392) bepaald dat eiser totdat op het verzoek om een voorlopige voorziening (AWB 06/50606) is beslist niet mag worden uitgezet.
4. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 april 2007. Eiser is aldaar vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.
5. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

AWB 07/6774 en AWB 06/50606

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Bij vonnis van 1 december 2003 is eiser door de politierechter te Rotterdam veroordeeld tot een gevangenisstraf van één week voor het opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2, eerste lid, onder c, van de Opiumwet gegeven verbod.

2. Bij vonnis van 30 januari 2006 is eiser door de politierechter te Rotterdam veroordeeld tot een geldboete van € 180,00 wegens vernieling.

III. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2.1. Aan het bestreden besluit heeft verweerder - voor zover hier van belang en samengevat - het volgende ten grondslag gelegd. Aangezien eiser is veroordeeld tot een korte gevangenisstraf en tot betaling van een geldboete heeft hij herhaaldelijk een strafbaar feit gepleegd. Derhalve kon hij ongewenst worden verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De veroordeling tot een geldboete staat weliswaar niet vermeld in de opsomming van paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), maar is wel een straf die meetelt bij de vraag of sprake is van het herhaaldelijk plegen van een strafbaar feit.

2.2. Eiser heeft in beroep - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Eiser is op onjuiste gronden op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ongewenst verklaard. Een veroordeling tot een geldboete is geen straf die meetelt bij de vraag of sprake is van het herhaaldelijk plegen van een strafbaar feit. Verweerder heeft derhalve gehandeld in strijd met het beleid. Tevens heeft er een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden. Verweerder heeft de persoonlijke omstandigheden die eiser heeft aangevoerd tegen de ongewenstverklaring onvoldoende kenbaar in de belangenafweging tot ongewenstverklaring betrokken.

De rechtbank overweegt als volgt.

3.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij in Nederland verblijft anders dan op grond van artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 en hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

3.2. In paragraaf A5/2 van de Vc 2000 is bepaald dat onder meer tot ongewenstverklaring op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan worden overgegaan in gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen.

4.1. Om gebruik te maken van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dient op grond van voornoemd beleid sprake te zijn van het herhaaldelijk plegen van een strafbaar feit. Niet in geschil is dat de veroordeling tot één week gevangenisstraf wegens het opzettelijk handelen in strijd met de Opiumwet ten grondslag kan worden

AWB 07/6774 en AWB 06/50606

gelegd aan de ongewenstverklaring. Enkel is in geschil of ook de veroordeling tot een geldboete wegens vernieling ten grondslag aan de ongewenstverklaring kan worden gelegd.

4.2. In voornoemd beleid staat een veroordeling tot een geldboete niet in de opsomming vermeld. Noch blijkt overigens uit de Vc 2000 - ook niet uit oudere versies - dat een veroordeling tot een geldboete in het beleid dient te zijn inbegrepen.

4.3. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat sprake is van een omissie in het beleid. Het is volgens verweerder vaste uitvoeringspraktijk dat ook een veroordeling tot een geldboete een straf is die meetelt bij de vraag of sprake is van herhaaldelijk plegen van een strafbaar feit. Verweerder heeft wel overwogen om ook de veroordeling tot een geldboete in het beleid op te nemen, maar heeft daarvan uiteindelijk afgezien.

4.4. Verweerders standpunt kan niet worden gevolgd. Niet alleen geeft de tekst van de Vc 2000 geen aanleiding om aan te nemen dat een veroordeling tot een geldboete in het beleid dient te zijn inbegrepen, maar ook is geen sprake van een kennelijke omissie in het beleid of van een kenbare uitvoeringspraktijk. Verweerders onderbouwing terzake is bovendien niet afdoende, nu hij enerzijds stelt dat er sprake is van een omissie in het beleid, maar anderzijds aanvoert dat overwogen is om het beleid aan te passen, maar dat daarvan uiteindelijk is afgezien. Ten slotte is nog van belang dat een geldboete wat de zwaarte betreft niet met een gevangenisstraf of een transactie kan worden gelijkgesteld. Een geldboete kan immers eveneens worden opgelegd voor overtredingen en met de uitbreiding van de bevoegdheden van het Openbaar Ministerie kan het aanvaarden van een transactieaanbod thans ook het aanvaarden van een taakstraf inhouden.

4.5. Dit brengt mee dat de veroordeling tot een geldboete wegens vernieling niet ten grondslag kan worden gelegd aan de ongewenstverklaring. Verweerder heeft niet conform zijn beleid gehandeld en was dus niet bevoegd om tot ongewenstverklaring van eiser over te gaan. Er is sprake van schending van artikel 4:84 van de Awb, zodat het besluit niet in stand kan blijven. Gelet hierop behoeft hetgeen overigens door eiser is aangevoerd geen bespreking meer.

5. Gelet op het voorgaande zal het beroep gegrond worden verklaard en het bestreden besluit worden vernietigd.

6. De rechtbank ziet aanleiding om, met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb zelf in de zaak te voorzien op grond van het navolgende. Hetgeen hierboven is overwogen ten aanzien van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring en het handelen in strijd met het beleid strekt zich evenzeer uit tot het besluit in primo van 11 oktober 2006, waarin eiser ongewenst is verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000. In het bestreden besluit heeft verweerder deze ongewenstverklaring en grondslag onverkort gehandhaafd. Onder verwijzing naar hetgeen hierboven is overwogen is de rechtbank dan ook van oordeel dat er rechtens geen andere conclusie mogelijk is dan dat het besluit in primo om dezelfde reden niet in stand kan blijven. De rechtbank, doende wat verweerder had behoren te doen, zal derhalve het bezwaar van 13 oktober 2006 tegen de ongewenstverklaring gegrond verklaren en het besluit in primo herroepen.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

7.1. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

7.2. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

AWB 07/6774 en AWB 06/50606

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

8. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,— als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,—, wegingsfactor 1).

9. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid van de Awb wijst de rechtbank, respectievelijk de voorzieningenrechter, de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht.

AWB 07/6774 en AWB 06/50606

IV. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/6774:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- verklaart het bezwaar van 13 oktober 2006 tegen het besluit van verweerder van 11 oktober 2006, betreffende de ongewenstverklaring van eiser, gegrond;
- herroept het besluit van verweerder van 11 oktober 2006;

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/50606:

- wijst het verzoek af;

In alle zaken:

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,- (zegge: negenhonderd en zesenzestig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier en
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 138,- (zegge: honderd en achtendertig euro).

Deze uitspraak is gedaan op 8 mei 2007 door mr. P.H.M. Kuster, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. S.C.J. Lindeboom, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

14 MEI 2007

Conc: SL

Coll: FW

D: C

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

11 JUN 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr E. Bervoets,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam,
van 8 mei 2007
met kenmerk Awb 07/6774

Inzake:

met kenmerk 9310.06.0643,
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr M.I. Vennik,
advocaat te Amsterdam

Proces
Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. E. Bervoets
070 779 4948

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam van 8 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007, met kenmerk 07/6774 (productie), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 2 februari 2007 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de beschikking van 11 oktober 2006 heeft herroepen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

Bij beschikking van 11 oktober 2006 is verweerder ongewenst verklaard. Bij beschikking van 2 februari 2007 heeft de Staatssecretaris het hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Hiertegen heeft verweerder op 18 februari 2007 beroep ingesteld, welk beroep heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak.

3 Standpunt van de Staatssecretaris

3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 2 februari 2007 rehtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.

3.2 De Staatssecretaris heeft twee grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

3.3 De rechtbank overweegt ten onrechte in rechtsoverweging III.4.4 van de bestreden uitspraak:

"Verweerder's standpunt kan niet worden gevolgd. Niet alleen geeft de tekst van de Vc 2000 geen aanleiding om aan te nemen dat een veroordeling tot een geldboete in het beleid dient te zijn inbegrepen, maar ook is geen sprake van een kennelijke omisatie in het beleid (...). Ten slotte is nog van belang dat een geldboete wat de zwaarte betreft niet met een gevangenisstraf of een transactie kan worden gelijkgesteld. Een geldboete kan immers eveneens worden opgelegd voor overtredingen en met de uitbreiding van de bevoegdheden van het Openbaar Ministerie kan het aanvaarden van een transactieaanbod thans ook het aanvaarden van een taakstraf inhouden."

Grief 2

3.4 De rechtbank overweegt eveneens ten onrechte in rechtsoverweging III.4.5 van de bestreden uitspraak:

"Dit brengt mee dat de veroordeling tot een geldboete wegens vernieling niet ten grondslag kan worden gelegd aan de ongewensverklaring. Verweerder heeft niet conform zijn beleid gehandeld en was dus niet bevoegd om tot de ongewensverklaring van eiser over te gaan. Er is sprake van schending van artikel 4:84 van de Awb, zodat het besluit niet in stand kan blijven."

3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen III.5 en III.6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

4.1 Gelet op de samenhang zullen de grieven gezamenlijk worden besproken.

Bij vonnis van de poltderichter Rotterdam van 1 december 2003 is verweerder wegens overtreding van artikel 2, aanhef en onder c van de Opiumwet veroordeeld tot één week onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Bij vonnis van de poltderichter Rotterdam van 30 januari 2006 is verweerder

wegens overtreding van artikel 350, eerste lid van het Wetboek van Strafrecht veroordeeld tot een geldboete van € 180,- subsidiair drie dagen hechtenis. De gepleegde delicten zijn misdrijven.

- 4.2 Bij besluit van 11 oktober 2006 is verweerder ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw, uitgewerkt in hoofdstuk A5/2 Vc, omdat verweerder een gevaar voor de openbare orde vormt en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, Vw.
- 4.3 In bezwaar is aangevoerd, verkort weergegeven, dat de Staatssecretaris de ongewenstverklaring niet kon baseren op het beleid zoals weergegeven in A5/2 Vc, omdat verweerder niet bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of een taakstraf ter zake van een misdrijf en hem geen transactieaanbod is gedaan.
- 4.4 In het besluit van 2 februari 2007 is aangegeven dat hetgeen in bezwaar is aangevoerd (en hierboven onder 4.3 verkort is weergegeven) niet wordt gevolgd:

"Immers, de door de Politierechter te Rotterdam opgelegde geldboete met subsidiair hechtenis komt weliswaar niet voor in de opsomming in aangehaalde passage uit de Vreemdelingencirculaire, duidelijk is dat een dergelijke straf wel moet worden begrepen onder een straf die meetelt voor de vraag of sprake is van het herhaald plegen van een strafbaar feit. Doel van het beleid is immers die vreemdelingen ongewenst te (kunnen) verklaren die herhaaldelijk een strafbaar feit plegen en daardoor overlast veroorzaken. In het geval van een veroordeling tot een geldboete en subsidiair hechtenis wegens overtreding van artikel 350 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht, is van een strafbaar feit en van overlast die daardoor wordt veroorzaakt zoals bedoeld in het beleid zeker sprake. Het ligt ook voor de hand dat een straf als hier aan de orde meetelt, nu ook een aanvaard transactieaanbod, waarbij het derhalve zelfs niet is gekomen tot een rechterlijke veroordeling, meetelt voor de vraag of sprake is van het herhaaldelijk plegen van een strafbaar feit dat kan leiden tot ongewenstverklaring. Derhalve is betrokkenen op goede gronden ongewenst verklaard."

Uit de hierboven geciteerde passage blijkt dat het beleid is om een veroordeling tot een geldboete mee te tellen bij de vraag of sprake is van het herhaald plegen van een strafbaar feit.

- 4.5 In beroep is tegen bovengeciteerde passage uit het besluit van 2 februari 2007 aangevoerd, verkort weergegeven, dat in de Vc heel duidelijk is opgesomd welke gevallen onder de in hoofdstuk A5/2, ad c, tweede gedachtestreepje, Vc, genoemde categorie vreemdelingen vallen en dat een geldboete niet vergelijkbaar is met de opgesomde gevallen, zodat de Staatssecretaris zich niet kan beroepen op een grond waarvoor in de wet of het beleid geen ondersteuning is te vinden.
- 4.6 Ter zitting is door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten aanzien van de hierboven onder 4.5 weergegeven beroepsgrond onder andere opgemerkt dat er sprake is van een ommissie in het beleid en dat er sprake is van een vaste uitvoeringspraktijk dat ook een veroordeling tot een geldboete een straf is die meetelt bij de vraag of sprake is van herhaaldelijk plegen van een strafbaar feit.
- 4.7 In de thans bestreden uitspraak overweegt de rechtbank in rechtsoverweging III.4.4, verkort weergegeven, dat het standpunt van de Staatssecretaris niet kan worden gevolgd, omdat de tekst van de Vc geen aanleiding geeft om aan te nemen dat een veroordeling tot een geldboete in het beleid dient te zijn inbegrepen, maar ook geen sprake is van een kennelijke ommissie in het beleid of van een kenbare uitvoeringspraktijk, en dat de onderbouwing van de Staatssecretaris terzake niet afdoende is.

- 4.8 In rechtsoverweging III.4.5 van de uitspraak overweegt de rechtbank dat rechtsoverweging III.4.4 mee brengt dat de veroordeling tot een geldboete wegens vernieling niet ten grondslag kan worden gelegd aan de ongewenstverklaring, dat verweerder niet conform zijn beleid heeft gehandeld en dus niet bevoegd was om tot ongewenstverklaring van verweerder over te gaan en dat er sprake is van een schending van artikel 4:84 Awb. Aldus, naar het oordeel van de Staatssecretaris, ten onrechte.
- 4.9 De Staatssecretaris is van mening dat de rechtbank onterecht geen oordeel heeft gegeven over het in het besluit van 2 februari 2007 ingenomen standpunt, zoals verwoord in de hierboven onder 4.4 geciteerde passage. De namens verweerder ter zitting gedane verklaringen, zoals in de bestreden uitspraak in rechtsoverweging III.4.3 weergegeven, doen hier niet aan af. Immers, het beroep van 13 februari 2007 is onder andere gericht tegen het standpunt van de Staatssecretaris zoals verwoord in de hierboven onder 4.4 geciteerde passage van het besluit van 2 februari 2007. Namens de Staatssecretaris is niet aangegeven dat het in deze passage opgenomen standpunt is verlaten. De Staatssecretaris wijst in dit kader op de uitspraken van Uw Afdeling van 15 juni 2006 (200602132/1) en van 3 juli 2006 (200603941/1).
- 4.10 Hierbij merkt de Staatssecretaris op dat de rechtbank in rechtsoverweging III.4.2 terecht constateert dat in het beleid een veroordeling tot een geldboete niet in de opsomming staat vermeld. Naar het oordeel van de Staatssecretaris betekent dat echter niet dat hierom zou moeten worden geconcludeerd dat in een situatie als de onderhavige niet tot ongewenstverklaring zou kunnen worden overgegaan. Uit de tekst van de Vreemdelingencirculaire blijkt niet dat is beoogd uitputtend te regelen in welke gevallen de wettelijke bevoegdheid tot ongewenstverklaring kan worden gehanteerd. In de circulaire wordt aangegeven dat ten aanzien van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw, een drietal categorieën te onderscheiden zijn. Die constatering betekent niet dat de wettelijke bevoegdheid tot ongewenstverklaring beperkt is tot de expliciet genoemde gevallen. In dit verband zij er bijvoorbeeld op gewezen dat ten aanzien van de e-grond van artikel 67, eerste lid, Vw, in de circulaire is vermeld dat een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst kan worden verklaard. Als voorbeeld, maar niet meer dan dat, wordt genoemd de vreemdeling aan wie met recht artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen. Daarmee is de bevoegdheid ex artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw, niet beperkt tot de situatie waarin artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan de orde is. Zo worden ook vreemdelingen die door de AIVD een gevaar voor de nationale veiligheid worden geacht in verband met bijvoorbeeld een gevaar voor terrorisme in voorkomend geval op deze grond ongewenst verklaard. Er is geen reden te veronderstellen dat de opsomming in de circulaire met betrekking tot de c-grond wel zou zijn bedoeld om uitputtend te regelen in welke situaties kan worden gesproken van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw.
- 4.11 Het feit dat de ongewenstverklaring een maatregel is met verstreckende gevolgen kan grondslag zijn voor de wens om nader te expliciteren in welke gevallen de bevoegdheid tot ongewenstverklaring bestaat, doch schept niet de verplichting om die bevoegdheid te expliciteren, bij gebrek waarvan van die bevoegdheid geen gebruik zou kunnen worden gemaakt.
- 4.12 Het is duidelijk dat het opgelegd krijgen van een boete door de strafrechter moet worden begrepen onder een straf die meetelt voor de vraag of sprake is van herhaald plegen van een strafbaar feit. Doel van het beleid is immers die vreemdelingen ongewenst te (kunnen) verklaren die herhaaldelijk een strafbaar feit plegen en daardoor overlast veroorzaken. Het ligt ook voor de hand dat straffen als hier aan de orde meetellen, nu ook het herhaald aanvaarden van een transactieaanbod, waarbij het derhalve zelfs niet is gekomen tot een straffrechtelijke veroordeling, meetelt voor de vraag of sprake is van het herhaaldelijk plegen van een strafbaar feit dat kan leiden

tot ongewenstverklaring. Het zou ongerijmd zijn te aanvaarden dat een vreemdeling die meermalen een transactieaanbod heeft aanvaard ongewenst zou kunnen worden verklaard, terwijl een vreemdeling die bij herhaling een dergelijk aanbod niet accepteert maar vervolgens tot betaling van geldboetes, al dan niet in dezelfde orde van grootte, wordt veroordeeld niet ongewenst verklaard zou kunnen worden. Dat volgens de rechtbank geldboetes ook opgelegd kunnen worden voor overtredingen en een transactieaanbod kan worden aanvaard middels een taakstraf laat onverlet dat een geldboete ook kan worden opgelegd voor een misdrijf en een transactieaanbod kan bestaan door het aanvaarden van het betalen van een geldsom.

4.13 De vernieling ter zake waarvan verweerder tot betaling van een geldboete is veroordeeld vormt onmiskenbaar een strafbaar feit waardoor overlast wordt veroorzaakt en waarop het beleid is gericht. Daarom is verweerder terecht wegens een veroordeling tot een geldboete en een veroordeling tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf ongewenst verklaard.

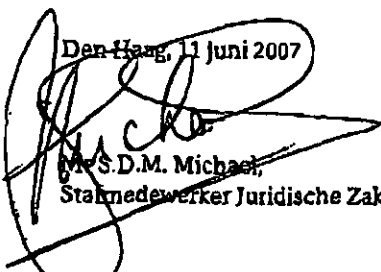
4.14 Op grond van het bovenstaande is de Staatssecretaris van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de veroordeling tot een geldboete wegens vernieling niet ten grondslag kan worden gelegd aan de ongewenstverklaring, dat de Staatssecretaris niet conform zijn beleid heeft gehandeld en dus niet bevoegd was om tot ongewenstverklaring over te gaan en dat er sprake is van schending van artikel 4:84 van de Awb, zodat het besluit niet in stand kan blijven.

4.15 Gelet op al het voorgaande heeft de rechtbank het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

5. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 1 augustus 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 11 juni 2007

Mr S.D.M. Michael,
Stafmedewerker Juridische Zaken

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 4927
telefax 070 - 779 4709